

Ce se gândește despre tine?

Matei 11.11; 14.1-12; Marcu 1.7; Ioan 3.23-30

Philip Nunn

© SoundWords, Online începând de la: 10.10.2018, Actualizat: 10.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 11.11; 14.1-12; Marcu 1.7; Ioan 3.23-30

Cu plăcere am gândi despre noi, că suntem bărbați și femei cu caracter, neinfluențabili de păreri, de tendințele de dezvoltare și modă. Cu plăcere ne-am desemna ca oameni cu principii, indiferent ce gândesc alții despre noi. Atunci de ce ne tăiem și frezăm părul după o anumită modă? De ce avem oglinzi mari? Vrem desigur ca vecinii noștri să ne considere o familie normală. Vrem desigur ca colegii de lucru să spună despre noi, că noi avem „gust bun” în ceea ce privește îmbrăcămintea. Desigur suntem îngrijorați despre ce gândesc ceilalți creștini despre noi, în mod deosebit aceia cu care suntem în părtășie! Am dori cu plăcere pe ascuns să auzim despre noi expresii ca acestea „El este un frate spiritual, ... o soră temătoare de Dumnezeu, ... un credincios cu inima caldă, ... un stâlp în Adunare, ... un exemplu de viață disciplinată”, „ce soție morală!” – dar ce gândește Domnul Însuși despre noi? Ceea ce noi suntem în ochii lui Dumnezeu, aceea suntem. Nimic mai mult.

Până în momentul acela, bărbatul cel mai minunat

Ce face pe un bărbat mare sau pe o femeie mare în cărțile lui Dumnezeu? Suntem noi siguri, că luptăm lupta cea bună? Privim noi viața cu „ochii lui Dumnezeu”? Mai devreme sau mai târziu trebuie să dăm socoteală înaintea lui Dumnezeu în ce ne-am investit viața. Ce facem noi până atunci? Cu câțiva ani în urmă m-a impresionat cum Domnul Isus a evaluat viața lui Ioan Botezătorul: „Adevărat vă spun că, între cei născuți din femei, nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezătorul” (Matei 11.11). De ce o așa părere înaltă despre Ioan Botezătorul? Era el mai mare decât Avraam? Mai mare decât Moise? Mai mare decât împăratul David sau Solomon? Mai mare decât profetul Isaia, care de asemenea a prorocit venirea Domnului? Ce a văzut Hristos în acest Ioan, ca să dea o astfel de mărturie strălucitoare despre el? Desigur se merită ca viața lui Ioan Botezătorul să fie cercetată.

O viață scurtă, neobișnuită

Ce știm noi despre Ioan Botezătorul?

El era unul din neamul Domnului și cu șase luni mai în vârstă decât El (Luca 1.36). El era singurul fiu al unei perechi căsătorite înaintate în vârstă, Elisabeta și Zaharia, preotul, amândoi urmași ai lui Aaron și descriși ca „drepti înaintea lui Dumnezeu” (Luca 1.5-7). Nașterea lui a fost însoțită de unele minuni, el însuși însă nu a făcut nici un semn supranatural (Ioan 10.41). La vârsta de treizeci de ani i s-a tăiat capul în închisoare (Matei 14.10). Ce a făcut viața lui scurtă așa de deosebită?

Tu nu poți fi plăcut tuturor!

Scriptura nu încearcă să tăinuiească, că Ioan Botezătorul era un caracter cam ciudat. În contrast cu „poziția socială” preotească a tatălui, Ioan a arătat un stil de viață excentric, sărăcăcios și aspru (Matei 3.4). Cum au privit părinții lui (pe când încă trăiau) și vecinii lui pe acest tânăr care trăia contrar tuturor valorilor? Din cauza minunilor bine cunoscute, care au însoțit nașterea lui, s-au întrebat mulți locuitori din cetate: „Ce va fi oare copilașul acesta” (Luca 1.66). Felul lui de a fi nu era foarte ortodox. Mesajul lui nu era iubit în societatea

religioasă. Realmente el a atras oamenii de la Templu și de la jertfele rânduite de Dumnezeu. Oricum ar fi, oamenii îl considerau pe Ioan un profet (Matei 14.5). Ca și pentru autoritățile de guvernare locale, și pentru împăratul Irod el era o enigmă. Pe de o parte el a încercat să-l protejeze pe Ioan, căci el era „un om drept și sfânt” (Marcu 6.20). Dar nu era plăcut din punct de vedere politic, că Ioan își făcea cunoscut public gândurile lui. Irodiana vedea în Ioan o amenințare pentru viața ei „liberă”, lacomă. Ea îl ura. Ea a dispus să fie decapitat (Matei 14.1-12). Evident Ioan nu se potrivea în niciuna din formele religiei organizate. Și astăzi sunt încă valabile cuvintele lui Isus: „Între cei născuți din femei, nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezătorul.”

Umblarea după prestigiu înaintea Domnului poate uneori sta în conflict cu prestigiul social. Umblarea după „ai făcut bine”, venit din partea creștinilor de seama noastră, ne poate face orbi față de condițiile necesare pentru un „ai făcut bine” venit de la Domnul.

Permiteți să prezentăm clar un lucru: o viață în temere de Dumnezeu nu va place tuturor. Niciodată nu a fost așa. Dacă căutăm sincer recunoștința din partea Domnului, atunci trebuie să ne pregătim să avem parte de critică. Nu avem voie să folosim aceasta ca scuză pentru comportarea nesocială sau pentru confruntări inutile. Apostolul Pavel învăța: „Dacă este posibil, atât cât depinde de voi, trăiți în pace cu toți oamenii” (Romani 12.18). Deci ce a văzut Domnul în Ioan? Cel puțin patru trăsături de caracter se recunosc clar:

1. Ioan era credincios în misiunea lui cerească

Altfel decât chemarea lui Moise, chemarea lui Ioan niciodată nu l-ar fi condus la o poziție proeminentă. Misiunea lui divină era să pregătească calea Altuia, care va veni după el.

Ioan era fericit cu acest rol de gradul doi și și-a organizat viața așa fel ca să poată împlini această misiune. Fiecare din noi a fost creat pentru un anumit scop. Tu și eu, și noi avem o misiune divină. Noi strălucim cel mai bine, dacă facem lucrurile la care am fost chemați. Însă ascultarea lui Ioan nu era simplă. Este dureros, dacă nu împlinim așteptările acelor pe care îi iubim. Altfel decât Moise, Ioan nu a făcut fapte supranaturale, ca să mărească numărul celor care privesc la el sau să facă slujba lui demnă de crezut. Hristos prețuiește lupta entuziastă și credincioasă statornică, până când misiunea noastră a fost îndeplinită. Jim Elliot a scris odată: „Un om este nemuritor, până când Dumnezeu îl biruie.” Dacă ești sigur că misiunea ta este de la Dumnezeu, atunci ține cu tărie la ea. Du-o la sfârșit. Nu ceda!

2. Ioan voia ca Hristos să fie înălțat

„După mine”, a predicat Ioan, „vine Cel care este mai puternic decât mine, căruia nu sunt vrednic să mă plec să-l dezleg cureaua sandalelor” (Marcu 1.7). A venit ziua în care aceste cuvinte smerite să fie verificate. Unii din ucenici fideli ai lui Ioan l-au părăsit, ca să-L urmeze pe Hristos (Ioan 1.35,36). Unii din ucenicii lui Ioan nu s-au simțit bine și s-au simțit nesiguri, atunci când a intervenit această schimbare. Ei au încercat să protejeze slujba lui Ioan (Ioan 3.23-28). Însă Ioan însuși era fericit. El nu voia să întemeieze o instituție religioasă. Țelul lui nu era să înlocuiască preoția iudaică ratată. Mulțumirea lui nu venea din numărul mare sau prestigiu. El a comparat sentimentele lui de fericire cu acelea ale unui tânăr, al cărui cel mai

bun prieten se căsătorește. „Deci această bucurie a mea este împlinită. El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3.29,30). Devine Hristos centrul vieții noastre? Este vizibilă prezența lui Hristos în slujba noastră și în lucrarea noastră? Suntem noi fericiți, când ne părăsesc prieteni, ca să urmeze mai mult și mai îndeaproape pe Domnul? Mai devreme sau mai târziu va veni ziua în care noi ar trebui „să ne despărțim”, „să predăm” sau „să coborâm de pe scenă”. Să nu faci aceasta, înseamnă să oprești lucrarea lui Hristos. Să facem aceasta cu bucurie.

3. Ioan a respins cu putere păcatul

Când misionarii sunt vizitați de prieteni din locul natal, de cele mai multe ori aceștia reacționează la mizeria, gălăgia și sărăcia din jur. Dar după câteva săptămâni sau luni este normal pentru ei. Mizeria, gălăgia și sărăcia sunt încă prezente, însă noi ne-am adaptat la ele. Într-un mod asemănător ne putem acomoda cu păcatul. După prima dată ne-am simțit vinovați. Însă acum nu ne mai gândim a doua oară la el. Când pentru prima dată am remarcat ceva ciudat moral sau o practică nebiblică în adunare, n-am putut dormi. Însă ne-am obișnuit cu aceasta. Realmente noi lucrăm între timp chiar împreună. La Ioan Botezătorul aceasta era altfel. El însuși era cunoscut ca „om drept și sfânt” (Marcu 6.20). El ura ce era fals, nedrept sau degenerat. El nu era un om pentru „acoperire”. El trăia cu convingerea, că păcatul era păcat, indiferent dacă era o practică uzuală sau cine o făcea. El s-a dedicat vestirii pocăinței, adevăratei pocăințe, care se exprimă printr-o comportare schimbată. Tocmai pentru faptul că el arăta practica rea a oamenilor cu influență, aceasta l-a costat viața. Dacă năzuim să fim recunoscuți de conducătorii lumii sau religioși, devenim înclinați să devenim orbi față de păcatele lor. Rămânem noi pasivi, când este vorba de păcat? Reacționăm noi când devine vizibil păcatul în viața noastră, în familia noastră sau în adunările noastre? Hristos a prețuit respingerea extremă din partea lui Ioan a păcatului moral. El prețuiește aceasta și astăzi.

4. Ioan ardea de pasiune pentru Hristos

O discuție poate fi liniștită și fără emoții, până găsește o temă cu interese comune. Ai observat tu, că ceva devine treaz la tema fotbal sau crichet, educație sau drepturile omului, sădare sau rețete de gătit, computer sau aparate electronice noi? Consider surprinzător și trist, căci chiar și între creștini maturi Persoana lui Hristos trezește puțină înflăcărare pentru Hristos. Ni se pare deseori că trebuie să facem eforturi, ca să știm ce să spunem când suntem împreună ca să-L adorăm. Dar nu este așa când este vorba de învățătura noastră preferată sau de diferențele noastre religioase. Despre acestea putem discuta ore în șir. Putem chiar să devenim emoționali! Apostolul Pavel putea spune: „Pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21). La fel în viața lui Ioan Botezătorul Hristos era o pasiune. „Ioan era lumina care arde și luminează”, a explicat Isus unor iudei, „și voi ați dorit să vă veseliți pentru un timp în lumina lui” (Ioan 5.35). Imaginează-ți o astfel de lumină romană arzătoare. Pasiunea lui Ioan pentru Hristos l-a mistuit, și în acest proces el a răspândit lumină și căldură. O viață creștină înflăcărată, umplută cu Duhul Sfânt este foarte atrăgătoare. Ea este molipsitoare. Ar folosi, cei care te cunosc, cuvântul „înflăcărat” ca să descrie viața ta ca creștin? „Aprinde” pe alții felul nostru de a vorbi și a trăi? Acești oameni privilegiați, care au mers împreună cu Isus spre Emaus, au exclamat: „Nu ne ardea oare inima în noi când ne vorbea pe drum și când ne deschidea Scripturile?” (Luca 24.32) Numai umblarea cu Hristos este cea care aprinde inimile

noastre. Fie ca Hristos Însuși să fie înflăcărea arzătoare în viața noastră.

Se gândește bine despre tine?

Cine gândește bine despre tine? Noi muritorii suntem înclinați să prețuim prea mult ce este temporal. Noi prețuim elogiile și dorințele bune ale oamenilor muritori. Aprobarea din partea oamenilor nu poate fi mai demnă decât oamenii înșiși. Și ce valoare avem noi? Despre viața noastră se spune: „este doar un abur, care se arată pentru puțin și apoi dispare” (Iacov 4.14). „Căci Domnul nu Se uită cum se uită omul, pentru că omul se uită la înfățișare, dar Domnul Se uită la inimă” (1 Samuel 16.7b). Aceia, cu care lucrăm împreună, ne vor considera probabil lucrători model. Vecinii noștri ne vor încadra probabil ca cetățeni cu multă răspundere. Aceia, cu care ne închinăm împreună, ne vor descrie probabil ca persoane „cu învățatură sănătoasă și foarte spirituali”. Dar cum ne vede Hristos? Ceea ce suntem în ochii lui Dumnezeu, aceea este ce suntem. Nimic mai mult.

Tradus de la: [Wie denkt man über dich?](#)

Titlul original: „Are You Well Thought Of”?

Sursa: www.philipnunn.com

Traducere: Ion Simionescu